

то имя, а сж были непремѣнно и неизбѣжно часть значительна отъ составътъ на нашиты предци: защо, по наше-то мнѣніе, старити оня Българе не сж были ни Татари, ни Монголи, ни Финни и Чуди, а сж были такожде отъ Словѣнскы языкъ, какъто и оня Словѣне, които они пришеде намѣрили въ Балканскый полуостровъ и ся соединили съ нихъ. И тѣй соединившия вси наедно, а не исключительно едни отъ други, были сж истиннити прѣдци и праотци на днешныты Българы. Това смы искали да кажемъ ни, ако и да не смы го рекли точно, защо не му е было еще времјато да го кажемъ. А това наше мнѣніе, като изравнява сичкыты мѣнотии на Българското происхождение и распространение, не наноси и никакъ срамъ за насъ отъ то шо ужъ тии наши Зад-Донски прѣдци были Татари, Монголи или Чуди, та за да ся отбѣгне отъ тоя срамъ, види ся, нашити критици измыслили да проповѣдять, че старити оня Българе были намъ съвсѣмъ чужди, че никакъ немади участие въ составътъ на днешныты Българы, а имъ дали само своето имя, а сами съвършено изчезнѣли тѣй като да не оставятъ ни слѣдъ отъ своето бытіе у насъ, ни капкъ кръвь у нашиты жилы. Такова чрезестественно чудовище ниі никога не можемъ одобри, и за това и слѣдъ вышеизложеныты критикы ниі пакъ постоянствувамы въ нашето първо мнѣніе. Нека благоразумнити читатели мислятъ и сждятъ сега между тѣхъ и насъ.

Въ Цариградъ 11 Маіа 1873.

Г. Кръстевичъ
